

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 7995/2024
25.04.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Бранке Дражић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужила-противтужених АА из ... и ББ из ..., чији је пуномоћник Томислав Димитријевић, адвокат из ..., против тужених-противтужилаца ВВ и ГГ, обоје из ..., чији је пуномоћник Саша Момчиловић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости уговора, одлучујући о ревизији тужила-противтужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 773/2023 од 23.11.2023. године, на седници одржаној 25.04.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужила-противтужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 773/2023 од 23.11.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужила-противтужених изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 773/2023 од 23.11.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П 3477/18 од 17.10.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужила-противтужених, којим су тражиле да се утврди да је непостојећи (ништав) Уговор о заступању од 02.10.2008. године и I Анекс уговора о заступању и додатној награди од 15.01.2011. године, закључен између тужене, адвоката ВВ и тужилаца. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев да се утврди према туженима да је ништаво (непостојеће) специјално пуномоћје од 15.01.2011. године, које је оверено код Основног суда у Лесковцу Ов.2бр.6/11, као ништаво (непостојеће), којим овлашћењем су тужиоци и остали радници овластили ове адвокате да их заступају. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев да се утврди да је ништав (без правног дејства) Уговор о заступању од 02.10.2008. године, Први анекс Уговора о заступању и додатној награди наводно закључен 15.01.2011. године између тужила-противтужених и тужене ВВ. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев тужила-противтужених, према туженима, да се утврди да је делимично ништаво специјално пуномоћје од 15.01.2011. године, и то део одредбе на 6. страни став 3. овереног специјалног пуномоћја у висини (обиму) у односу на Уговора о заступању и додатној награди од 02.10.2008.године и Првог анекса уговора о заступању од 15.01.2011. године, а која гласи: „те да по умањењу редовне адвокатске

награде у складу са Тарифом о награди и накнади трошкова за рад адвоката и уговорене додатне награде остатак исплате сваком од поверилаца". Ставом петим изреке, одбијен је тужбени захтев да се обавезу тужени-противтужиоци да тужиљи АА солидарно исплате износ од 109.660,00 динара са затезном каматом почев од 15.03.2014. године па до исплате, а тужиљи ББ солидарно исплате износ од 131.525,00 динара са затезном каматом почев од 15.03.2014. године па до исплате, на име стицања без основа и накнаде штете, а по основу више наплаћених адвокатских услуга у односу на уплаћене новчане износе од стране Републике Србије на текуће рачуне тужених адвоката. Ставом шестим изреке, одбијен је противтужбени захтев тужене-противтужиоца ВВ да се обавезу тужиље-противтужене да јој исплате остатак-разлику адвокатске награде, и то противужена АА износ од 168.665,80 динара, а противужена ББ износ од 147.940,63 динара, све увећано за износ ПДВ од 20 % са затезном каматом почев од 04.03.2014. године, па до коначне исплате. Ставом седмим изреке, одбијен је противтужбени захтев туженог-противтужиоца ГГ, да се обавезу тужиље-противтужене да му исплате АА износ од 187.647,63 динара и ББ износ од 187.647,63 динара, све на име редовне адвокатске награде, све увећано за износ ПДВ од 20% и са затезном каматом почев од 04.03.2014. године, па до коначне исплате. Ставом осмим изреке, одбијен је евентуални противтужбени захтев тужене-противтужиле ВВ, да се обавезу тужиље-противтужене да јој на име накнаде материјалне штете услед неиспуњења Уговора, I Анекса уговора и специјалног пуномоћја, на име стварне штете и измакле користи за заступање исплате то противужена АА износ од 168.665,80 динара и противужена ББ износ од 147.940,63 динара, све увећано за износ ПДВ од 20% и са затезном каматом почев од 04.03.2014. године до коначне исплате. Ставом деветим изреке, одбијен је евентуални противтужбени захтев туженог-противтужиоца ГГ, да се обавезе тужиља-противужена АА да му на име накнаде материјалне штете услед неиспуњења Уговора, I Анекса уговора и специјалног пуномоћја и то на име стварне штете и измакле користи исплате адвокатску награду за заступање противтужиоцу износ од 187.647,63 динара, а противужена ББ износ од 187.647,63 динара, све увећано за за износ ПДВ од 20% и са затезном каматом почев од 04.03.2014. године, па до коначне исплате. Ставом десетим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 773/2023 од 23.11.2023. године, одбијене су као неосноване жалбе тужиља-противтужених и тужених-противтужилаца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиље-противтужене су благовремено изјавиле ревизију побијајући је у делу којим је одбијен тужбени захтев, због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи на основу члана 404. Закона о парничном поступку

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Из наведеног произлази да су законом изричито прописани додатни, посебни услови под којима ревизијски суд може изузетно дозволити ревизију и одлучити о овом правном леку и онда када ревизија није дозвољена на основу члана 403. тог закона. Истицање погрешне примене материјалног права представља законски разлог за изјављивање посебне ревизије, искључиво уколико због погрешне примене материјалног права у другостепеној одлуци постоји потреба да се разматре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачење права.

У овој правној ствари правноснажном пресудом је одбијен тужбени захтев за утврђење ништавости уговора о заступању са анексом, као и датог специјалног пуномоћја и тужбени захтев за исплату на име стеченог без основа, у чињенично-правној ситуацији да су тужиље биле упознате са условима заступања и да су се сагласиле са обрачуном исплате странака, у коме су исказани накнада трошкова и награда за рад адвоката у складу са закљученим уговором о заступању и важећом адвокатском тарифом, уз оцену нижестепених судова да закључени уговор о заступању са анексом није противан позитивним прописима, јавном поретку и добрим обичајима. Имајући у виду да је побијаном одлуком одлучено уз адекватну примену одредаба материјалног права, као и да одлука у споровима са овом врстом тражене правне заштите зависи од чињеничног стања утврђеног у сваком конкретном случају, а да тужиље у ревизији нису пружиле доказ о постојању различитих одлука у истој чињеничној и правној ситуацији као у конкретном случају и супротном пресуђењу судова, Врховни суд налази да у овој правној ствари не постоји потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, као ни потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана.

Наводи ревизије који се односе на утврђено чињенично стање, не могу се узети у разматрање, јер то нису разлози ни за редовну ревизију, према члану 407. став 2. ЗПП, а ни за посебну ревизију чија је дозвољеност условљена испуњењем услова прописаних у члану 404. став 1. ЗПП. Такође, разлози ревизије се делом односе на битне повреде одредаба парничног поступка због чега се посебна ревизија не може изјавити. Институт изузетне дозвољености ревизије предвиђен је искључиво за питања из домена примене материјалног права, и то под условима који су законом изричито прописани.

Из наведених разлога, Врховни суд је оценио да нема услова за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној на основу члана 404. става 1. ЗПП и одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујућу дозвољеност ревизије у смислу члана 410 став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија тужиља-противтужених није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 31.03.2017. године, а вредност предмета спора износи 293.000,00 динара.

С обзиром да у конкретном случају вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни суд је утврдио да ревизија тужила-противтужених није дозвољена и на основу члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић